

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

5. ARGANG

NUMMER 16.

15. AUGUST 1933

Virksomheten i Nord-Norge.

Fra „Bethel“, Balsfjord.

Nettop hjemkommet fra en tur til Finnmark, fikk jeg lyst å sende «Rosten» en liten hilsen.

Det er nu lenge siden sist vi skrev. Herren har dog i dager som er gått vært trofast og god. Hvorfor han også skal prises og æres. O, hvor godt for oss menneskebarn som er så omvekslende og for den verden som har den samme egenskap, at vi har en Gud som ikke forandres. Tenk bare om det skulle være ja og nei i ham.

La oss med sangeren istemme: «Gud er den samme idag som i går og han forandres fra år og til år. Evtig hans miskunnhet skal være ved, fra slekt og til slekt er hans trofasthet.»

Som dere har sett både av «Rosten» og «Det g. Budskap» har vi under sommerens løp hatt mange stevner her nord, både her i Balsfjord, Rossfjord og nu sist i Breivikbotn i Finnmark. Br. Øverli har jo skrevet endel fra stevnet her i Balsfjord så jeg skal ikke komme nærmere inn på det, heller ikke fra andre steder skal jeg nevne noe i detalj, kun innskrenke mig til å si: Gud har vært oss usigelig nær overalt. — Sjele er blitt frelst, og mange har latt sig dope. På stevnet her lot 4 stykker sig dope, i Rossfjord 7. På begge steder venner som antagelig for ettertiden vil dele sammen med oss, vil vi håpe. — Men det vesentligste er jo at man blir hos Herren. Vår bønn til Herren er, at vi alle må bli bevart, og nå målet. — Vi har på alle våre stevner

her nord vært representert av venner sydfra. En ting som alltid er opmuntrende for oss nordboere. Jeg skal her få nevne deres navne og frembare dem min og jeg tror jeg har alle venner her nord bak mig — når jeg sier: Var hjerteligst takk for at I kom. — Det er som allerede nevnt: opmuntrende for oss heroppe å høre og se eder fra syden. Studerer meget på når de predikende brødre sydfra vil våge sig heropp, om ikke mere så dog for å besøke oss på et stevne?? Det kunne vel ikke være så resikabelt vel? Det er trangt og vanskelig heroppe men ingen ødemark, og i særdeieshet ikke for den som kommer på en kort liten visit. — Mån for misjonen og for arbeidet her nord, vil det ha en uhyre stor betydning. Hvordan kan dere være med oss i arbeidet, når dere ikke kjenner til våre forhold? Snakk nu om denne sak med Gud og fremhold det for en, eller flere, venneløker, så vil nok dem komme eders familier ihu mens I er heroppe, i tilfelle du skulle ha noen sådan. Hør nu! Vi har et stevne oppe i Honningsvåg i Finnmark den første søndag i september. Kom da. Du melder dig til Johan Larsen.

Brødre! La oss komme nærmere hverandre i vårt arbeide for den store sak som er oss betrodd av Gud. — Vi mener oss å være kalte av den Allmechtige, en tro, som vi må og vil beholde, men det tiltross, er det påkrevet å stå

sammen — skulder til skulder — et åndelig folk, som roser oss av et åndelig samfund, bør vise det både innad og utad at vi er bundne til hverandre med uøselige bånd, ikke synbare, men dog så virkelige, at det kan sees av alle. Tenk om det kunne sies om oss: Se hvor de elsker hverandre.

Nu ja, dette blev jo en hel liten parentesbemerkning, men jeg lar den gå videre, da jeg tror at det er nødvendig at vi tar oss det til hjerte. Kongens ærinne har hast. Kjærligheten er dens kraft.

Derfor vil vi la den Hellig And beherske oss, så vil alt komme på den rette plass. Vi blir da et folk som ikke alene taler om ånd, men lever i ånd.

Men jeg lovet jo å nevne dem ved navn som var hos oss på stevnene. Tenk om jeg ikke nu kan minnes navnene. Isåfall må de hvem det gjelder tilgi mig.

Til stevnet her i Balsfjord kom sykepleierske Eunike Wold, fra Moss. Hun er jo forsåvidt en gammel kjenning av Nord-Norge. Hun var nemlig på et stevne i Rossfjord for fem år siden. — For virksomheten her i Balsfjord har hun også vist interesse, det var derfor kjært å se henne her inne.

Til stevnet i Rossfjord var fremmott til søstre fra forsamlingen i Skostredet 17 i Bergen. Sykepleierske Laura Larsen og fru Brorud. Det var kjært for oss å ha åndsfrøder fra Bergen i

blandt oss. Og ganske merkelig at det skulde passe at de kom til Rossfjord. Vennene i Rossfjord er i særlig grad takknemlig for broderne i Skostredet 17 i Bergen. — Ja, hele Nord-Norge forresten.

Til stevnet i Breivikbotn i Finnmark var fremmott br. Nils Borgersen fra Mjøndalen. Han var kommet op for å hilse på sin datter Dagmar som er gift og bor i Breivikbotn.

Det var gilt å møte ham. Vennene gledet sig ved å lære ham å kjenne.

Så får jeg si til alle dere både fra syd og nord som møtte frem til våre stevner, hjertelig takk for I kom. Håper I også fikk utbytte av at I kom. La oss fremdeles komme hverandre ihu i våre bonner innfor nådens trone. Og til alle dere som har hatt arbeide og besvær, som har ofret og slitt, Gud signe eder, vi får det igjen i de rettferdige opstandelse. — Det er godt å ha noe i vente også på den dag.

Ja nu har dessverre mitt brev blitt så altfor langt, men håper redaksjonen undskylder mig, jeg skal forsøke å være kortere neste gang.

Jeg kan dog ikke godt avslutte dette brev uten å nevne en par ting til. Det var mange av dere kjære venner som kom vårt arbeide ihu med avlagt og brukt tøj for. Til megen glede for mange, mange. Men dessverre, ennå er noden der, ja kanskje verre enn

tidligere, ihvertfall på mange steder. — Om der nu skulde være noen av eder som ennå har interesse for denne sak så står vi gjerne til tjeneste. — Likeledes om det skulde være noen som hadde noen kroner som de gjerne vilde dele med trengende, men ikke vet hvor det skal anbringes. Vi har en ypperlig anledning til det. Her er det ofte noen som spor efter noen orer enten til medisn eller til doktor. Vi kan som oftest ikke hjelpe. —

Så var det til den broder og søster fra Moss som gjennem mig sente kr. 10.00 til br. Ledang. Likeledes til de to søstre fra Volda som sente en tier til oss hver. Hjertelig takk. Herren vil komme eder ihu derfor. Tenk om det var mange sanne opmuntringer å få. Da vilde det kjennes lettere, og resultatene vilde også da bli større for evangeliseringen iblandt oss heroppe i det hoiere nord.

Eders i nåden forenede og for Nord-Norge kjempende venner

Signe og Henrik Eilertsen.

Den time kommer

da evighetens lys skal belyse ditt liv, ikke bare dine ord og handlinger, men ditt aller minste vesen, dine tanker og følelser, ditt motiv og dine bevegelsesgrunner. Og det er forunderlig hvor all selvgodhet ubarmhjertig skrumper sammen i Guds herlighets lys.

Judas levning.

I «Mis.-Facklan» finner vi følgende interessante beretning om Judas levning, skrevet av Niels Ramsellus:

Jødefolkets historie og skjebne er atter blitt aktuell ved Hitlerregimentets behandling av de tyske jøder.

Det er derfor av stor interesse å se på jødefolkets historie i Skriftens lys for å forstå hvad sådan behandling rummer og for å få en slik forståelse av folket fremtid.

La oss da først erindre oss Tilstammefolkets skjebne. Av Krønikebøkernes ser vi, at landets innbyggere bortførtes til Medien og Assyrien mellom år 740—21 f. Kr., og at de aldri vendte tilbake til Palestina, men da leilighet gas drog ut i nasjonene, hvor de finnes den dag idag som en overmåte tallrik skare. Ca. 134 år senere deportertes Juda som en helhet til Babylon. Ar 587 f. Kr. var det ved Nebukadnezar en fullbyrdet kjennogjerning og da begynte «Hedningens Tiders». Av disse

inntil 2 1/2 million jøder, først nu begynner benevnelsen jøder å gjøre sig gjeldende, og først nu opstår det som Paulus kaller jødisk vesen i motsetning til det sanne israeltiske), vendte kun ca. 50,000 tilbake under Esra og Nehemias, og under hvad man kunde kalle den jødiske prestat, da den var uten virkelig kongedømme.

Dette jødiske rike blev bestående inntil år 70 e. Kr., da Jerusalems ødelagdes av Titus. Herved spredtes jødene over hele den da kjente og bebodde verden. Ja, enda helt bort til Kina finnes etterkommere av dem, og de utgjør den egentlige jødiske efterslekt, hvor vi idag kan regne med ca. 15 millioner. Vi må for å undgå sammenblanding og begrepsforvirring nøie skjelne imellem disse israeltiske folkeadspredeleser hos Ezekiel og «Israel i gravene», som sikkert finnes i mektige skarer i alle folk, og som snart skal fremtræ, gjenfå deres identitet eller forstå at de er av Israel, og som

Efraim sammen med Juda blir erstat av Herrens hånd i det hellige land, når Jesus efter gjenkomsten omsider skal bli konge for dem i henhold til englebudskapet: «Han skal være konge over Jakobs hus evindelig, og der skal ikke være ende på hans kongedømme.» Legg også i denne forbindelse merke til Es. 9, 7.

I denne forbindelse er det av umåtelig interesse å studere Rom. 11, kap. hvor Paulus taler om «hemmeligheten med Israel», at blinnet for en del er kommet over Israel og skal fortsette inntil hedningene i fulltallige skarer kommer inn. Han påpeker samtidig, at vi som kristne ikke skal være uvitende herom. Paven burde ta dette i betraktning, når han mener å kunne tilegne sig Israels rettighetene og kaller sig «konge over folkene.» Men også vi som kirke må erindre oss at Guds utsagn om Israel ikke kan anvendes på kirken eller menigheten men står fast for Israel.

Hvor underfullt er det ikke, at «gjennem jødernes fall, kom frelsen til hedningene.» «Deres fall er verdens rikdom, og deres for-

kastelse er verdens forlikelse.» Og nu utroper Paulus: «Hvad blir da deres antagelse annet enn liv av døde?» Der finnes allerede over 200,000 kristne jøder, og det drøftes med undren i disse dager blandt jødene — mon ikke Jesus skulde være Messias?

Hertil kommer i henhold til profetisk utregning at den siste straffetid over Juda utloper 1933—34. Dette kan konstateres gjennem en meget enkel beretning. Straffetiden over Israel regnes til «syv tider». En profetisk tid er 360 år. Syv tider er 2520 år. Ar 602 for Kristus begynte Nebukadnezar å bortføre Judarikets innbyggere. 2520 år fra denne dato fører oss frem til 1917 eft. Kristus. Det var jo også dette år Jerusalem befriiddes fra tyrkernes hedenske herredømme gjennem Allenbys ublodige okkupasjon.

Ar 587 for Kristus besegledes Jerusalems skjebne, da var Nebukadnezar ferdig med bortførelsen av Juda. 2520 år fra denne senere dato fører oss frem nettopp til vår tid 1933—34. Altså er avslutningen av domstiden forlopet

over Juda, og vi har å vente at «hele Israel skal bli frelst», efter at Jakob er gått gjennem sine siste trengsler.

Det er derfor i harmoni med den hellige Skrift at der er røre i jødeverdenen både utenfor og innenfor. Omsider skal de etterlevende av Juda innse deres skjebnesvangre feiltagelse, at de korsfestet Kristus, og så skal de fatte hemmeligheten med den tragedie som har hvilt over deres race siden da.

En sag som er verd i denne sammenheng å erindre sig er, at Jesus bad: «Fader forlat dem, ti de vet ikke hvad de gjør.» med tanke på jødene og deres store feiltagelse. Jesus blev alltid bonnhort. Således hviler, — som en engelsk bibelfortolker har påpekt, — ingen skyld over Juda av den grunn at de tok Jesu liv. Men hvad gikk de ikke glipp av, da de forkastet Israels konge! Dog, alt er gjemt og glemt og forlatt fra Guds side. Juda skal bare innse sin synd og sin store blinnet, bekjenne den og komme tilbake. Gjør de det, skal det bli som «liv av døde.»

—

—

—

—

—

MISJONS RØSTEN

Fritt, uafhængig organ i misjonens tjeneste.
Bladet ugis i Sarpsborg av en redaktionskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelinger til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Post boks 32, Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

70 år.

Predikant Anders Johnsen fra Halden fylder den 6. september i år 70 år. Da han forleden nevnte dette for oss var det ikke fritte for annet enn vi trodd det måtte være 60 år han fylte. Ingen kan nemlig tro det er mulig, at den spenstige, ranke og livsfriske broder kan være 70 år. Men det er altså tilfelle.

Br. Johnsen er vel kjent av de fleste av bladets lesere. Han har i 47 år virket som evangelist på de forskjellige steder i vårt land og er en meget skattet predikant. Han har også flere gange vært i U. S. A. og kom hjem for bare noen uker siden og bor nu i Halden.

Mange vil sikkert huske på ham den dagen og må Gud få bruke ham fremdeles i sin tjeneste. Intill alderdom og grå hår er han den samme.

FRA KINA

Skriver br. Torkild Rasmussen til et dansk blad:

Tidene herute er urolige, men allikevel har vi intill idag fått lov å arbeide uhindret, og best av alt, at vi erfarer at Herren arbeider med og stadfester sitt ord med velsignede frukter. Nyelig fikk vi se at Herren helbredte en ung mann. Han hadde en skjev munn og var ikke i stand til å tale. Han strålte av glede og priste Herren, da han den neste søndag kom til møte. Likeledes har Herren gitt nåde så vi har kunnet holde møte hver aften her i K. C., som har vært til velsignelse. Man merker at ordet er ånd og liv. Halleluja! Selv om roverne har floret omkring oss, og der stadig er gått troppetransporter her forbi, så er disse aftener moter for åpne dører ikke blitt forstyrret.

I søndags fikk vi besøk av noen engelske misjonærer, og vi hadde noen deilige moter. Eftermiddagsmøtet blev en særlig fest. Vi fikk følge noen kinesere i dåpens grav. Takk og lov! Det er alltid godt når lydhighet mot Herren seirer. I vilde sikker fryde eder med oss hvis I var her.

Et tilbud.

For å gjøre bladet enda bedre kjent, sender vi det for 1 krone fra nu av — 15. aug. — og året ut. De nye abonnenter vil også få vinterheftet for samme pris. Prisen på heftet alene er 60 øre. Send derfor bestilling straks. Adressér bare: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

— Tro er korsfestelse av spørsmålet: Hvorledes? Luther.

Til ordet og til vidnesbyrdet.

«Og hvem er den der som jeg forkynder hvad skal skjje? Han kunnjøre og legge frem for mig hvad han har forkynt, like siden jeg frembragte oldtidens slekt! Og fremtiden og hvad der skal komme — la dem kunnjøre det! Det er alene Gud som kjenner fremtiden. Menneket kan danne sig mening om de forskjellige tings utvikling og fremsette mer eller mindre riktige formodninger men å kunnjøre hvad der skal komme» makter ingen uten himmelens Gud.

Derfor kan vi også vite at de hellige Guds menn talte drevne av den Hellig And, når de ned gjennom tidene profeterte om alt det som nu allerede er oppfylt og alt det som ennå skal skjje. Det er Gud selv som gjennom dem har kunnjort menneskeheten hvad fremtiden vil bringe.

I Hebreerbrevet står det at Gud mange ganger og på mange måter hadde talt til fedrene ved profeterne, og i apostelen Peters første brev finner vi at profetene gransket og ransaket hvilken eller hvordan en tid Kristi And som var i dem viste frem til, når han forut vidnet om Kristi lidelser og om herligheten derefter. De talte den gang, men de tjente dem som levte på apostelen Peters tid, og oss som lever idag, med det som blev kunnjort.

Mange kristne avholder sig helt fra å granske og grunne på disse forutsigelsler, fordi de har den opfatning at de er så vanskelige å forstå, og at de derfor kun er for de enkelte som er i besiddelse av særlige evner i denne retning.

«Dette er imidlertid helt feilaktig. Guds ord er for alt Guds folk. Den viktigste forutsetning for å kunne forstå Guds ord er å be om Andens veiledning, og den Hellig And er like villig til å veilede det ene Guds barn som det annet. Og mon ikke de fleste av vanskelighetene ved granskningen av profetiene skriver sig derfra, at vi er så tilbøielige til å lytte efter menneskers fortolkninger istedet for å lese som det står og tro som det står. Når vi tar det enkelt og enfoldig, og under bønn til Gud, uten å legge noe til eller trekke noe fra, tror jeg mange av vanskelighetene vil forsvinne av sig selv.

Selvfolgelig må vi være oppmerksomme på at Gud taler «på mange måters», og at han kan belyse forskjellige sider av en og samme begivenhet. Videre at han en gang kan tegne de kommende begivenheter i store trekk, mens han en annen gang kan beskrive dem i de minste detaljer. Og hvor naturlig blir ikke dette, når den Hellig And gjør det klart for oss.

Om vi tenker oss at vi er iferd med å foreta en lang og besværlig vandring mot et bestemt mål, og vi henvender oss til en der kjenner både veien og målet, for å få veiledning, da vil ikke denne — dersom han eier en noenlunde praktisk sans — gi sig av med å beskrive alt vi vil komme til å møte i de minste detaljer.

Han vil uten tvil først vise oss retningen, peke på målet. La oss tenke oss at dette ligger på en

Evige nåde — du dekker hvert krav: Utvalgte i Kristus fra evighet av! Lenge før verden sin grunnvoll fik lagt, sluttet du med oss din evige pakt!

Evige nåde — for sjele i nød eneste klippe i liv og i død, Salve for syndens de svlende sør, for hver en vunde, som flenden oss står!

Evige nåde — hver morgen som ny lyser din stjerne og gyliner hver sky, og under dagverkets slittende kår i dig fornybens krefter vil får!

Evige nåde — los tungenes bånd: La, når Guds evige ord ved hans Ånd i din sjel, opplyse fra jord Lovsangens evige toner og ord!

Evige nåde — om synden med list lokker, o fest våre sine på Krist, at med sin evige kjærlighets makt han oss kan holde i hellighets pakt!

Evige nåde — du slipper oss et, skal som vi vandre ad verdens veit! Salig du var, om blott stoffene brast, i dine evige arme oss kast!

Evige nåde — en evighet lang helger om tronens din brusende sang! Men skal vi leke på gullharpen der, må alt vi synne på lovsangen her!

Evige nåde — om synden med list lokker, o fest våre sine på Krist, at med sin evige kjærlighets makt han oss kan holde i hellighets pakt!

åsrugg, langt borte i horisonten. Der kan ligge flere åsrugg bakk hverandre, tilsross for at det kun fortøner sig som en fra det punkt hvorpå vi står. Det neste mannen vil fortelle oss vil derfor være hvor mange årer vi må over for vi kommer til den rette, og kan skjje også hvor lang tid vi må gå for vi når frem.

Disse ting vil ikke kreve mange ord, — det blir en beskrivelse i store trekk. Et eventuelt veiskille derimot, vil bli gjenstand for en ganske annen detaljert beskrivelse, — det samme gjelder veiens avslutning, det første fordi det innebærer en fare for å gå feil, og det annet fordi det er nødvendig at vite når vi er ved målet.

Skulde da den forutsigelse av menneskeslekten historie, som himmelens Gud har gitt oss i de profetiske skrifter, være mindre praktisk anlagt? Allerede ved fallet i Edens have angav Gud retningen og pekte mot målet, idet han forutsa, at kvinnens sæd skulde knuse slangens hode. Det samme var tilfelle da han lovet Abraham at ei din ettt skal alle jordens sletter velsignes, og da han lot Bileam skue inn i fremtiden: «Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer ham, dog ikke nær; frem skriker en stjerne av Jakob og et spir hever sig av Israel.»

I Daniels annet og syvende kapittel åpenbarer han veiens lengde, idet han beskriver de fire verdens riker som skal komme og gå, før det rike, som ikke skal odelegges i all evighet kommer; og i Daniels niende kapittel angir han den noaktige tid der vil medgå intill menneskeslekten når frem til det store veiskille — korset.

Allt dette fremtrer i store trekk, men nu ved veiskillet, — Jesu første komme — finner vi at de detaljerte beskrivelser begynner. Jesu guddommelige undfangelse, der familie han skulde fødes inn i, tiden, stedet og en rekke andre omstendigheter i forbindelse med hans fødsel finnes noaktig angitt. Det samme er tilfelle med hans liv og gjerning, lidelse og død.

Efter at dette historiens midtpunkt er passert, kommer der atter en lang tidsperiode der i de profetiske skrifter behandles i store trekk, som når der for eksempel står: «Jerusalem skal ligge nedtrådt av hendringer, inntil hedningene tider er tilende,» og «forherdelse delvis er kommen over Israel, inntil fyliden av hedningene er kommen inn.» Men når avslutningen nærmer

sig begynner atter den detaljerte beskrivelse: «Da skal himlenes rike være lik — — — «På den tid — — — «Når alle disse ting begynner å skjje — — — Der finnes en lang rekke av forutsigelsel om tilstanden på de forskjellige områder, — forutsigelsel som skal tjene til at de som lever på den tid de forutsagte ting inntrer skal kunne vite at vanngangen snart er tilende, at forløsningens stunder til.

Stort sett kan man si at profetiene vesentlig koncentrerer om to store begivenheter i forbindelse med en person, — vår Herre Jesus Kristus, Guds enbårne sønne, nemlig hans første komme for å lide og dø for den fortapte verden, og hans annet komme i herlighet, derfor sier apostelen Peter at Anden «forut vidnet om Kristi lidelser og om herligheten derefter.»

Da den første av disse store begivenheter i menneskeslekten historie inntraff, var det få som virkelig ga akt på oppfyllelsen av de profetiske skrifter. Man talte nok om den kommende Messias, ventet og trodde til en viss grad således at Jerusalem og hele Judea dro ut i orkenen til Johannes, doperen, som forkynte at Messias «stod midt iblandt dem». Man flokket sig i tusensvis om Jesus, strodde sine kler og grener av trærne foran ham og ropte «Hosianna Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» da han i full overensstemmelse med skriftene gjorde sitt inntog i Jerusalem på palmesøndag. Men tross alt dette vet vi at det kun var et litt fåtall som virkelig hadde grepet den sanne betydning av de profetiske skrifter.

Vi lever nu i de dage om hvilke de profetiske skrifter vidner at det er tiden for den annen store begivenhet: Jesu komme i herlighet. På samme måte som vår Herre Jesus i synagogen i Nasaret kunde si om den første halvdel av annet vers i Esaias 61, at det da gikk i oppfyllelse for deres øren, kan vi idag si at den annen halvdel av verset og alt hvad dermed står i forbindelse, er iferd med å gå i oppfyllelse. Dette medfører at de profetiske skrifter har en særlig betydning for oss som nu lever, idet vi i en utvidet betydning kan si med apostelen Peter, at de var skrevet for å tjene oss, til hvem de siste tider er kommet.

Som det var ved Jesu første komme, er det idag. Alle kristne kjenner til at han skal komme,

Evig nåde.

mange ventet og tror til en viss grad, men hvormange av oss er det som virkelig har grepet den fulle betydning av denne sannhet og gjort som det står i Apokalypsen 19, 7: «Lammets brud har er kommet og hans brud har gjort sig rede.» Vi har den fordel fremfor dem som har levet i tidligere tider, at vi har kunnet følge utviklingen Guds forutsetning, sett hvorledes Guds forutsetninger etterhvert har fått sin sigelsær etterhvert de andrø oppfyllelse, sett hvorledes de andrø har grepet feil, og ment at de som vi hadde vært i deres sted som vi ha handlet anderledes, vilde vi ha handlet som sa til folket: «I hylere! Hvorfor kan I ikke tyde denne tid?», «I fares idet I ikke kjenner skriftene», «I vill, idet I ikke kjenner skriftene», «I vil til sine egne disipler: «I dør og senhjertede til å tro alt dere profetene har talt», mon ikke man har like store grunn til å si det samme idag.

Uten å bruke det som en undskyldning for vår slovhet, må vi være oppmerksom på at vår tid i følge Guds ord er en særdeles vanskelig tid. Satans virksomhet tiltar i intensitet og styrke, efterhvert som avslutningen nærmer sig.

Vi behøver derfor alt det tro og all den trost, som skriftene gir. Vi behøver å tilgne oss deres særlige budskap til den ventende og lengtende menighet idag, så vi blir istand til å rette oss opp og løfte våre hoder fordi vi vet at vår forløsning stunder til.

Derfor: Til ordet og til vidnesbyrdet.

Erling Syvertsen.

Misjonensbeløp.

Til Asta Thuen, Kina fra A. A. Sarpsborg kr. 5, hvorfor kvitteres med takk.

G. Iversen.

I br. Severinsens kvittering for innk. til str. Dagmar Jacobsen står først: En br. kr. 5, skal være kr. 500.00.

Samtidig ber str. Leonore Johnsen oss oplyse at hvor det står anført beløp på hennes navn, skal det stå: Fra venner på Barvik ved Leonore Johnsen.

Innkommet og sendt:

Til Torkild Rasmussen, Kina: En str. i Rygge kr. 30, forsamlingsen Losjen, Moss 100, en br. Moss 50, en str. Rygge 40, tils. kr. 220.00.

Til Helga Lundebj, Kina: Venner i Hobøl kr. 25.50, venner i Tune 35, venner i Hobøl 21. Kr. Hansen og en str. i Rygge 20, forsamlingsen på Losjen, Moss 100, tilsammen kr. 201.50.

Kvitteres med hjertelig takk! J. Lind.

Bibelen

er en ledestjerne for de hjertener over hvilke fortvilelsens natt har lagt sitt mørke. Å, uforlignelige sannhetens åpenbaring, dersom du ikke kom fra Gud, hvor fra skulde du da være kommen? Dersom alt hvad du forteller oss er en drøm, gladelig vilde vi dromme den drom om igjen, eller do i vår slummer.

Hittintill har vi funnet alle disse lærdomme sanne med hensyn til vårt indre liv, og vi kan ikke annet enn å bekræfte denne sannhet. Spurgeon.

SPREDTE
Hilsen fra Aaborn
Edsvoll.
Brenne lkk
osa, da han
voten og op
osa». Luk.
Også i Alborg
Jesus og for sjel
set være Jesu n
kjemper, men i
bragte verk på
over ondskapens
står oss imot.
evangeliet, både
møtene og in
Mange har ta
dres frelser o
lydhighetens ve
er også loffet b
priser Gud i n
til Jesus alene
våknet op til i
hjerter er satt
Vi tror at det
en stor vekkel
den at Jesus v
mer fremtid.
tro og så ord
veksten.
Det er und
og vite at Je
hertjet. Det
hertjet er sa
og sjels frel
Eidsvoll
Herren sa
på veiene og
dem til å ko
hus kan bli
Dette kan
der og str. J
venneflokket
går ut på v
for å innby
som snart s
ger jeg har
ute nesten
luftsmøter
vi møter på
luftsmøten
har lyttet f
det enkle
som kom
syndere sa
interessert
som forst
og som vil
kaller han
fullt at de
og løst f
binder m
smerte o
fortapels
bekjenne
trofast o
oss alle v
fra all
skulde v
og er f
ut: Jesu
om hjel
fare at
ser og d
og i de
Forst
har
på H
riktig
varme
ste af
mang
så fle
Br
mote

SPREDTE FELTER

Hilsen fra Aalborg, Danmark og Eidsvoll.

Og de sa til hverandre: »Brente ikke våre hjertes oss, da han talte til oss på veien og oplopt skriftene for oss.» Luk. 24, 32.

Også i Alborg kjempes det for Jesus og for sjeles frelse. Og priset være Jesu navn; vilke bare kjemper, men i kraft av Jesu fullbragte verk på Golgata seirer vi over ondskapens åndsmakter som står oss imot. Mange folk hører evangeliet, både ute på friluftsmotene og inne på motealen. Mange har tatt imot Jesus som deres frelser og endel er gått lydhethets vei i dåben. På noen er også løftet blitt opplyst så at de priser Gud i nye tunger. All ære til Jesus alene! Lunke kristne er våknet op til nytt liv og mange hjertes er satt ibrann for Jesus. Vi tror at det snart skal komme en stor vekkeelse. Vi kjenner i ånden at Jesus vil gjøre store ting i nær fremtid. Vi kan bare be og tro og så ordet. Jesus selv vil gi veksten.

Det er underfullt å være frelst og vite at Jesus bor ved troen i hjertet. Det er salig å kjenne at hjertet er satt i brann for Jesus og sjeles frelse.

Eidsvoll. Herren sa til tjeneren: Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød dem til å komme inn, for at mitt hus kan bli fullt. Luk. 14, 23.

Denne kan med sannhet sies om br. og str. Johnsen og den lille venneflokken her på Eidsvoll. De går ut på veiene og ved gjerdene for å innby til Lammetts bryllup som snart skal holdes. I de 14 dager jeg har vært her, har vi vært ute nesten hver aften og hatt friluftsmøter og om søndagene har vi møter både ute og inne. På friluftsmøtene er det mange som har lyttet med megen interesse til det enkle vidnesbyrd om ham, som kom til verden for å gjøre syndere salige: Om ham som er interessert i den enkeltes tilstand, som forstår og elsker hver enkelt og som vil frelse hver den som påkaller hans navn. Det er underfullt at det er så liketil å bli frelst og løst fra bånd og lenker som binder menneskene og fører i smerte og bedrag og tilsist i evig fortapelse. Man behøver bare å bekjenne sine synder, så er Jesus trofast og rettferdig og forlater oss alle våre synder og renser oss fra all urettferdighet. Om det skulde være noen som leser dette og er fredløs og alt ser håpløst ut: Jesus forstår dig! Rop til ham om hjelp og frelse og du skal erfare at Jesus er en underfull frelser og du skal få håp både i dette og i det tilkommende liv.

Fredshilsen.

Chr. Hansen, Aalborg, Danmark, p. t. Eidsvoll.

Forstander Lyder Engh, Oslo,

har nylig vært på et kort besøk på Hafslundøy. Det var en riktig glede å høre hans hjertevarme forkynnelse. Allerede første aften var det møtt frem riktig mange mennesker, deriblandt også flere ufrøstede.

Broderen deltok også i noen møter i Sarpsborg, som blev til

stor velsignelse for forsamlingen. Søndag aften var det store Misjonshuset nesten fullt besatt. Den store forsamling var grepet av det alvorlige og manende budskap br. Lyder Engh frembar, og ikke minst virket de herlige sanger oplyttende og inspirerende på Guds folk. Herren har utrustet ham med sangen og musikens gave på en spesiell måte.

Broderne i forsamlingen deltok med mange herlige vidnesbyrd, og det måtte erkjennes at Herren i samhet var nær. Forsamlingens musikk-krefter deltok med liv og begeistring.

Fruktene av møtet utveblir nok ikke. Herren strider for oss!

S. Trøber.

Stevne på Lierstranden.

»Jeg gleder mig ved den som sier: Vi vil gå i Herrens hus. Våre fetter stod i dine porte Jerusalems.» Salm. 122, 1—2.

Ja, det var med glede vi blev med vennene fra Sætre til Lierstranden på stevne. Der traff vi søsken fra Oslo, Askim, Netterø, Hurum og flere steder. Br. Thv. Johnsen hadde med sig hele musikken fra Askim og det blev en feststund.

Efter bonnemøte sang vi 643 og så talte br. Johnsen over Fil. 3, 8—10. Vi er samlet som i Kornehus og har samfund med hverandre, som disse hadde, hvis vi er i rett stilling. Det var en mann som sa engang at det er to måter å være frelst på. Frelst og herlig frelst. Det som Jesus har gjort er herlig og noe annet givev ikke. La oss gi akt på ordet og vi skal få se Jesus. Det kom to damer og spurte hvem jeg tilhørte og jeg svarte hvem jeg tilhørte. De sa: »Vi tilhører Luther. Da jeg så spurte om Luther var død og opstanden for dem, svarte de nei. Jeg sa da: tilhør ham som har gjort det og I er virkelig frie. Det er også mange som spør hvor mange medlemmer vi har, men det vet jeg ikke: Herren skriver inn i sin bok og der står dem trykt. Gud være takk at det som Herren gjør blir holdbart. Derefter sangen 372 i Schibboleth, og så stod en eldre søster fra Sætre op og vidnet om den kraft som vi får hos ham og som bevarer oss til alderdommen. Br. Olaves og Thv. sang så 413 og derefter vidnet br. Olaves og sa: »Vi skal ikke være «Kamelhoppere», men lære å kjenne h a m, så blir det herlig. Efterhvert møtet begynte med sangen 67 og derefter talte br. Thv. Johnsen fra Mark. 1, 16 og Luk. 9, 57—62. Han dvelte lenge ved dette: «Å være skikket eller ikke skikket for Guds rike.» Det er mitt ønske her i efterm. at folket må få vite om det herlige kall de er kalt med. Da vil de følge Guds kall. Br. Abner leste Matt. 11, 25 og vidnet ivrig om Herren og jo mere han utøste jo mere fylte Herren ham. Søster Søgård sang: «Lykkelig de som går med det himmelske varme» o. s. v. Br. Mårtinsen, Bergen, leste Joh. 10, 1—10, Br. Næsse gledet sig over å være barn av Gud. Det blir herligere og herligere. Br. Henriksen, Stavanger vidnet om at Jesus kom med løsning fra synd. Disse to tilhørte baptistforsamlingen og det var herlig å høre dem.

På kveldsmøte sa br. Hogstad bl. a.: Det er skarpskytning nu,

Det rette misjonssinn.

Efter en tale av misjonær Valderhaug tillater vi oss å ta følgende utdrag efter «Budb.»:

Matt. 9, 36—38.

»Dette er den største misjonær. Han som er et budskap av Jesus. Og her ser vi misjonsmarken. Og vil forsøke å peke på noe der skulde drive oss til å misjonere. Den som ikke drives til å misjonere, der står det dårlig til med det åndelige liv.

Kjærligheten til Jesus må drive oss.

Da Jesus så folket, ynketes han over dem. For å få misjonssinn må vi se nøden. Mange av dem som blir med i våre forsamlinger, ser ikke nøden.

Vi nyter de åndelige goder, har stilfulle fester m. m., men mangler ikke hedningens nød. Der er over 1600 mill. mennesker i verden, det er så mange at hvis en mann begynte å telle dem fra 1 og opover og holdt på uavdelig i 10 timer hver dag, så måtte han holde på i ca. 14 år for å komme op i dette tall.

Hvis disse 1600 mill. blev stillet op i en lang rekke, vilde det bli en lengde på 606,666 norske mil, og den vilde rekke rundt jorden 21 ganger. Og dette er bare de som lever idag.

Tenk så hvilken historie om synd og nød og skam, ulykke og lidelser hvert individs liv inneholder, og så en vandring mot et evig mørke.

Jesus ynkes over dem og har gitt sin befaling om å bringe dem evangeliet.

Det brukes til all misjon i verden ca. 200 mill. kr., men i Norge brukes 160 millioner kroner til rusdrikk.

Robert A. Glove sa i et foredrag, holdt 18. febr. 1931: «Det kristne misjonsforetagende er Kristi eget foretagende. Den store befaling: «Gå derfor ut» — var uttrykk for

hans vilje og varme ønske. Men det er mer, det er hans klare, bestemte og befalende kommando. Og den var ikke gitt med forbehold for at man skulde ha det rolig, behagelig og trygt. Nei, det var det befalende «gå under alle omstendigheter».

Og dette ord er ikke blitt tatt tilbake, det angår oss idag likeså meget som den disippelskare som fra Mesteren mottok den først. Hvorledes kan da noen av oss be kjenne ham som frelser og konge og dog være ulydig mot hans kongesordre? En kvinne sa: «Jeg var lykkelig ved å se Jesus som min frelser; men da jeg fikk se ham som min konge, var jeg vilig til å gå til Kina.»

Hedningenes nød kaller på oss. Der er over 1600 mill. hedninger og muhamedanere som ikke har kjent evangeliets solstråler innover sitt liv. Dørene for evangeliet er slått op. Hedningeverden kaller mer enn noensinne for. Trengslene har beiet den sterke kinesiske nasjon og gjort den mer udmyg. Kristendommen har slått dype røtter i Kinas jord nu. Kinas egne sønner og døtre får misjonskall og går ut med evangeliet til sitt eget folk. Større og mindre vekkeleser går over store deler av Kina. Ikke bare Kina, men hele Østen er våknet. En hindu sier: «Dersom man ser noe galt og usømmelig foregå på en gate i India, så høres det straks at detter er «ukristelig», man sier ikke uhindisk. Merkelig.

Alt dette kaller oss til å gå, uten hensyn til personlige behageligheter eller de ofre vi må bringe. Misjonsarbeidet har alltid vært merket av lidelse, kummer, gjenvordigheter og farer, men å søke å adskille disse ting fra misjonsarbeidet, vil være å røve fra det dets innerste vesen og herlighet.

Stevne i Rygge.

I det deilige sommervær var det mange som drog til Rygge på stevne søndag den 6. august. Det var ikke tale om å få plass inne i lokalet og så blev den vakre plass i skogen utenfor benyttet til alle dagens møter. Det var venner fra Oslo, Askim, Moss, Fredrikstad, Sarpsborg og bygdene omkring. Fra Askim var det kommet en hel del musikkere og et sangkor. Av predikanter var det en hel skare.

Br. Utne ønsket velkommen med et ord han hadde fått av Herren for anledningen, fra Esaias 26, 2 og Salm. 118, 19—20 og ønsket at Gud måtte få åpne våre hjertes for Guds velsignelse. Under bonnemøte fikk vi et herlig budskap i tunger og tydning. Derefter talte br. Hegh fra Matt. 13, 44—46. Jesus talte ofte i lignelser og brukte da bilder som folk kunde forstå og jødene var for retningsfolk og forstod sig på handel. Jesus likner sig selv ved en klok kjøpmann som solgte alt for å kjøpe oss til Gud. Ikke med solv eller gull men med sitt eget blod. Derefter talte br. A. Johnsen om de åpne døre. Om døren for å bringe budskapet ut og døren til himmelen som står åpen for Guds folk. Moger leste Matt. 28, 16—20 og talte om at Gud hadde møtt ham med et ord da

gen for og det var å rydde vekke stenene for Guds folk. Dertil behøves Guds kraft og han er med alle dage.

På eftermiddagsmøtet talte br. J. A. Johannessen fra Danmark fra Ap. gj. 6, 3 om Stefanus som var tjener ved bordene og full av nåde, kraft og visdom og ønsket vi alle kunde sette vårt navn hvor det står Stefanus. Han holdt sig ikke for god til å tjene fordi han var full av den hellige kraft og gjorde undergjerninger blandt folket. Det er det vi er kalte til: Å tjene. Det er herlig å bli døpt i den Hellig And, men større å være fylt da det er en riktig stilling. Br. Bysven leste Joh. 11, 47—56 og sang og vidnet om blandt annet: Vår stilling til Gud er ikke partisk. Vi er Guds folk og ikke hverken det ene eller annet parti. På aftenmøte så det ut til å bli regn, men det drog over og det var en «hel sky av vidner». Det er umulig å nevne alle. Br. Bysven, Aimar Karlson, E. Falck, Gjøsvend, Dammen og mange fler. Str. Lissi Tollefsen sang og vidnet. Sangkoret sang flere sange. Br. Bysven likedan. Falck og Gjøsvend sang sammen og efter som møtet fortsatte blev vidnesbyrdene varmere og varmere. Budskaper i tunger og tydning kom frem av flere. De ufrøstede fikk innbydelse til å overgi sig til Gud og det var nesten umulig å få sluttet møte.

Det var en dag med rike velsignelser. G. I.

«Misjons-Røsten»s kommisjonærer

- Göteborg, Sverige: J. O. Ström.
- Askim: Henry Dahl.
- Aasheim, Hurum: Thorleif K. Amundsen.
- Arendal: K. Iversen.
- Aspedammen: Johan Nordgård.
- Bergen: Frk. Hansine Gjertsen.
- Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst.
- Dal st., Eidsvoll: Baker T. Johnsen.
- Drammen: Postekspeditor Einar Gulbrandsen.
- Fredrikstad: Hagmann Kristiansen, Kapellveien 8.
- Halden: Elias Olsen, Elverhøi Berg.
- Haugesund: Bolette Alfsen, Torvgaten 3.
- Hobøl: Hanna Rygge, Nygård.
- Jevnaker: Arne J. Brorson.
- Kistrand, Porsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.
- Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.
- Mosterhamn: Chr. Storkesen jr.
- Mjøndalen: Arnt Gundersen.
- Moss: Josef Olsen, Helgerødgt. 10.
- Nernes: Joh. O. Johnsen, Slemmestad.
- Oslo: Karoline Christiansen, Solheimsgt. 2., Charsten Blegberg, Konowsgt. 21, III.
- Rygge: Olav Gundersen, Huseby.
- Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.
- Saltnes, Råde: Harald Skovly.
- Svelvik: Ragnvald Volden.
- Ski: Josef Dammen.
- Sætre, Hurum: Sigrd Abrahamson.
- Slemmestad: Joh. O. Johnsen.
- Tofte, Hurum: M. Roås.
- Volda, Sunnmor: M. Stove.
- V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Frie vidnesbyrd

Under denne rubrikk vil vi gi plass for frie, personlige vidnesbyrd. Du som har erfart frelsens nåde, svar på bønn i heilbredelse m. v., send oss noen linjer til Jesu navns forherligelse. Trost hverandre med den trost i selv har erfaret.

Min omvendelse.

Undertegnede vil herved under bønn til Gud nedskrive i korthet min frelse.

Jeg var på hvalfangst i Ross-havet på omkring 74 eller 75 sydlig breddegrad i 1926. I den siste halvdel av november, en natt da jeg gikk alene på vakt, grublet jeg over mig selv. Jeg syntes mitt liv var forspilt. Verden var bare tomhet og bedrag og menneskene onde. Så blusset det op en tanke i mig, at det beste var å ende sitt liv for å komme vekk fra alt. Jeg gikk til rekken og så ned i Rosshavets kolde bolger og en stemme i mig hvisket: Hopp ut vannet og så er det gjort! Jeg gikk igjen og grublet en stund og det syntes mig at det beste var å komme vekk fra det hele. Jeg gikk atter til rekken og så ned i vannet, frykten for døden var nu vekk bort. Den hadde satan, djevelen, lognens far tatt bort og jeg hørte ham si: Hopp ut, det er ingen ting bak om død og grav.

Jeg så mig om bortover dekket efter noe jern så at jeg kunde synke fort. I det samme hørte jeg en rost si: Hvor skal du tilbringe evigheten? — Evigheten? sa jeg. Er det noen evighet? — Nei, så den annen rost, hopp uti så er det forbi. Så kom spørsmålet igjen: Hvor skal du gjøre med Jesus? Hvor skal du være i evigheten? Venner som leser dette, la det bli et alvorord til dig. Du som kanderende går med de samme tanker. Lek ikke med synden eller med døden. Djevelen kan ta frykten for døden bort og du er i de fortaptes verden. Kampen mellom himmelen og helvede var nu stor. Jeg gikk bort til et lufttrø, beholdt mine kne og med hodet ned med jernblatene i dekket bad jeg til Gud om at han ville gi mig full klarhet i dette spørsmål om evigheten. Himlen var i bevegelse. Englene gledet sig. Helten fra Golgata kom og tok mig ut av djevelens fangarme. Ut av satans klør og bar mig frem for Guds åsyn på blodets regning. Golgatens fullbragte verk gjalt også for mig. Jesus kastet satan ut av mitt hjerte og jeg blev fri. Alt blev nu nytt. Det var herlig å få kjenne de tilkommende verdens krefter gjennomstrømme sig. Sorgen forsvant og gleden fylte nu mitt hjerte. Byrdene blev tatt av mig. Det var herlig å begynne på det nye livet. Min sorg og synd uten mål hadde min dyrebare Frelser Jesus båret. Jeg må erkjenne innfor hans ansikt, at jeg kommer veldig til kort når jeg skal prøve på å prise og takke ham for hvad han har gjort for mig. O, hvor han er snild, kjærlig og god som ikke lot mig gå i fortapelsen. Så sant som at dette er mig som skriver er jeg sikker på at jeg idag hadde vært i de fortaptes verden. Hvis ikke Gud hadde vært kjærlighet, ikke vil at noen synder skal dø døden og lide en evig ildstraff, borte fra hans åsyn. Han

lot alle våre overtredelser ramme sin sønn Jesus. Djevelen regnet feil da han med logn vilde lure mig til å hoppe i sjøen. Det er en som har øine som ildsluer, der soieret over ham på korset. Jesus så mig i den mørke natt mellom is og i kulde. Satan var gjort mig bare å tjene. Jesus har gjort mig bare god. Han frelste mig. Jeg stod jo her på kanten av avgrunnen for å gå ned der hvor det er gråt og tenners gnidse. Han fulgte med for å ta imot mig hvis jeg vilde komme, men jeg måtte bestemme mig. Gud sier jeg har forelagt dig livets vei og det gode, dødens vei og det onde, og han legger til: «Velg da livet.» Hadde satan fått mig i helvede hadde det vært evigt forsent. Jeg er fullt viss på at Jesus lever. Jeg kjenner hans nærhet. Jeg vet jeg tilhører ham. En natt jeg lå og sov i min lugar i sammens med 2 andre menn kom satan og skjeltte mig ut for en feig usling. Jeg husker ikke alt sammen hva han sa. Jeg lurte en stund på hvem det kunde være så frekk, men så skjønte jeg hvem det var. Det var den onde ånd som vilde inn i sin gamle bolig, i mitt hjerte, men der var det feitet, pyntet og gjort rent, og englen, — det flammende sverd, — sperrtet veien for ham. Jesu hellige blod var strøket på dorstøpene, så inn kunde han ikke komme. All ære til Jesus. Men han skjeltte mig ut. Jeg flyer op skruer på lyset. I det samme sier den ene: Jeg så selve styggen stå her på gulvet, og med det samme sier den annen mann: — Ja, han vilde ta mig.

Jeg hadde mange herlige opplevelser den første tid Gud, min himmelske far møtte sitt svake barn på en forunderlig måte. Han lot mig i sin store nåde se inn i det evige hjem en gang. Det er ikke tillatt et menneske å uttale sig om det hinsidige, for det er ikke opkommet i noe menneskehjerte hva Gud har tiltenkt dem som frykter og elsker ham. Men det vet jeg at det er et skjont hjem. Jesus har beredt for mig og mitt hus. For alle som vil komme til ham. All ære til Jesus. Det skal bli herlig å se ham, Kongen i hans skjønnet. Det blir så fattig og smått når en skal si noe om vår kjære Frelser Jesus Kristus. Måtte disse ord være et advarsel til noen, jeg kunde skrive meget mere om de store ting Jesus har gjort for mig. 3 gange har han reist mig op fra sykdom, han har vært trofast hele tiden. Det har vært mange svære prøvelser, men alltid har han vist råd og utvei og fort igjennem. Det har ikke alltid gått efter min vilje, men til mitt beste har det nok vært. Det skal evighetens lys vise engang. Det er trangt i verden nu i disse siste dage, men i kraft av Lammets blod, skal jeg få gå inn gjennom perleporten og inn i staden.

Denne beretning er sannhet og skrevet under bønn innfor Guds åsyn så noe som jeg kan huske. Må Gud velsigne alle som leser dette til å være viselige og forstandige og benytte den beleilige tid.

Harald Hauge.
Agnes Råde.

— Spill ikke tiden med å grunne over hvorledes Gud vil føre dig ut av dine vanskeligheter, men stol på at han vil gjøre det i sin egen time og på sin egen måte.

I Hitlers Tyskland

Uten å komme inn på forholdene i sin almindelighet i Tyskland, kan det være av interesse å se hvordan religionsfriheten tolkes under Hitlers regime.

Hamburgs Frie Kristne Forsamling er inntil videre blitt forbudt å holde moter. Grunnen herfor angis å være at den svenske evangelist Gustaf Forsgren ved en rekke stor-møter i Altona har innbudt sykte til behandling efter Guds ord. Denslags forkynnelser finner de tyske myndigheter å være rettsstridig. Og for dette «rettsstridige forhold» er br. Forsgren inntil videre for retten i Altona, beskyldt for kvaksalveri og sugesjonsbehandling.

Den rasjonalistiske dommer og de sakkynndige læger som er innkalt som vitner i saken, finner ut at behandlingen efter Jakob 5, 14 må betraktes som «illoyale konkurranse» overfor lægestanden!

Br. Forsgren hevder i sin redogjørelse i retten om hvorledes syke som har vært angrepet både av kreft og tuberkulose er blitt helbredet gjennom tro. Han selv har ikke brukt noen lege-metoder. Anklagen som er rettet mot ham er bygget på falsk grunn, fordi han er et Guds sendebud. Det er Kristus som helbreder, — ikke han.

Til dette svarer dommeren til slutt: «Dette kan være riktig nok sett fra religiøst synspunkt, men rettslig sett er alene De ansvarlig for Eders handlinger.»

Br. Forsgren blev derefter domt til å betale 200 mark i bøter eller 2 dagers fengsel.

Dommen er ikke vedtatt og blir antagelig appellert, skriver et svensk blad hvorfra vi har hentet noen bruddstykker.

Så langt er man altså kommet i «kultur»-staten Tyskland. — Den proissiske lov er den alt overhøide, som Bibelen — Guds eget ord — og Kristi sendebud har å innordne sig under.

Den evangeliske kirke i Tyskland gjennomgår for tiden en sterk krise. Som representant for de tysk-kristne er utsett Hitler-tilhengeren Müller. Ifølge de tysk-kristnes program vil man tale og anerkjenne Kristus som «en nordisk mann» — av den germanske rase. Bibelen vil man opstykke ved å avskaffe det gamle testamente, likesom det nye testamente skal renses for gammeltestamentlige henvisninger.

Når vi hertil knytter den utbredte jødeforfølgelse, synes denne å være i full harmoni med det «åndelige gjenreisningsarbeid» som gir sig utslag som ovenfor nevnt.

A. J. L.

Hvorledes jeg fikk klarhet i dåpsspørsmålet.

av forhenverende sogneprest Söderholm, er en bok som folk leser. Den er også lettfattelig og grei og behandler dåpsspørsmålet på en liketil måte. Hvis man ønsker å bringe noen til klarhet i saken er det en god måte å få forklart det på ved å sende vedkommende en slik bok.

Boken kan fåes i «Misjons-Røsten», Sarpsborg og koster kr. 0.75 pluss porto 14 øre.

G. Iversen.

DE YNGRES SPALTE

HVAD DER BRINGER FRED

En læge satt ved et troende menneskes sykeleie. Han hadde i lengere tid selv søkt efter Guds fred, idet han av Guds And hadde tatt sig overbevisning om sin synd og åndelige nød. Flere ganger hadde han lagt merke til den sykes stille fred i Gud, og nu kom det med ett ut av ham:

— Fortell mig hvad det er dette å tro og bli lykkelig, om tro som bringer fred med sig.

— Doktor, så den syke, jeg har falt at jeg intet kunde gjøre, jeg har falt min sak i Derss hender og stoler på Dem. Nettop således må en synder gjøre under den Herre Jesus.

Dette svar bragte lys i lægens sjel, og litt efter utbrøt han:

— Er dette alt, simpelthen å stole på den Herre Jesus? Ja, nu forstår jeg det. Han har sagt: det er fullbragt! Han har tatt min sak i sin hånd!

Lægen gikk hjem med den fred han lenge hadde søkt, med forvisningen om alle sine synders forlætele.

FILLET, MEN ÆRLIG

For mange år siden reiste en meget aktverdigg herre omkring i Skotland og da han kom gående bortover den gaten som kalles High Street i Edinburg, blev han møtt av en liten fillet gutt som bad om hjelp. Den vennlige herre så at han ikke hadde noen småpenge, men gutten foreslo at han gjerne skul-

de gå bort og vekste. Den hule herre ga ham da et pengestykke, for å takke kvitt hans påtrengenhed, og da gutten mente han skulde bort å få det veksel, løp han avsted i den henatki. Da han hadde veksel, kom han tilbake med pengene, men da var hans herre borte, og så passet han på hver dag for å finne ham på samme sted. Endelig hendte det at denne herre kom den veksel. Gutten hilste på ham og la vekselpengene i hans hånd. Hans herre blev ganske beveget av guttens ærlighet og fikk ham på en skole og sørget for hans utdannelse.

JEG ER FRELST

En teologisk student horte en pikende vidne med frimodighet om Gud på et friluftsmøte. Da møtet var slutt, gikk kohan hen til henne og uttrykte sig forundring over at hun, en ulært pikende, kunde tale slik.

— Hvor lang forberedelse har Du hatt? spurte han.

— Å, meget liten, svarte hun, men jeg gjør det beste jeg har lært.

— Nuvel, svarte han, jeg har studert ved universitetet og derefter i tre år ved det teologiske seminar. Jeg kan lese det gamle testament på hebraisk, og kan fremst Herrens bønn utenpå på gresk.

— Å, svarte den unge pikende, jeg kan gjøre mere enn det, for jeg kan av hjertet si: Jeg er frelst!

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og det er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom
Ordsp. 11, 24

- Kina.**
F. O. SHRODER:
A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DORUM og KARLSEN:
Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
HELGÅ LUNDEBY:
Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN:
Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD:
K. Aarso, Sid st.
OLGA SCHULT:
Gerda Siveland, Rosenborggt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA:
Thoralf Andersen, Sorligt. 15 I, Oslo.
SIGNÉ PEDERSEN og INGA JOHNSEN:
Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN:
Misjons-Røsten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN:
Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN:
Nilside Kristiansen, Sydnehaugen 13, Bergen.
ASTA THUEN:
Edith Olsen, Solhelmgt. 1 a, Bergen.
- Afrika.**
INGRID LØKKEN:
S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.
- Hilma Hermannsen:**
Ole Krogstad, Soll, Rælingen.
MARGIT HARALDSEN:
Henrik Johansen, Lovenskioldsvai, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN:
Constance Nøstdal, Solhelmgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES:
Anna Nøstdal, Sydnesamug 6, Bergen.
DEN NORSKE KONGOMISJON
ALB. M. CHRISTIANSEN:
Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
- Argentina.**
BERGER N. JOHNSEN:
H. H. Senstebe, Otterholdt, Ba, Telemark.
ESTER GRØNVOLD:
Joh. O. Johnsen, Stemmestad.
- Mansjuria.**
MARTIN KVAMME:
Misjons-Røsten, Sarpsborg.
- India.**
ANNA JENSEN:
Amalie Carlsen, V. Forsgrund.
DAGMAR CARLSEN:
Sverre Severinsen, Smittestrensveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
BORGHILD NORDLI:
Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.
HANS SVENDBERG:
Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
ALFHILD HOLMEN:
S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker.
HILDA WERGEDAL:
Jens Jarnes, Passobæk p. o. Sandnes, ver.
RAKEL EDVARDSEN:
Hans Hansen, Brydelokken, Kongberg.
B. og GUNHILD FINSTRØM:
Anne Husk, Kviteseld, Telemark.
- Finnmark.**
OSKAR GAMST, Brevvikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Brevvikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Porsangerfjord.
DORTHEA KLEM:
Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
- Hjemmeverende misjonærer.**
TOMINE EVENSTAD:
Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen.
India: DAGMAR ENGSTRØM:
O. Ekoranes, Jarvelen 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD:
Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
CHRISTOPA BRUNDTLAND:
Baneveien 35 b, Bergen.
- «Glommens» trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER 17

Fr
24 Ri
Bang

Være ønsket
Et o
det. O
Hvis jeg s
dette brev s
De utvalg
Misjonæren
Mange mi
har forlatt t
til et frem
Gud og har
å stå dem h
hold. I almi
misjonærer
i tro. Tro e
ord. Jeg m
misjonærer
grupper av
de forskje
skal kalle
dette brev

Ingen d
optatt de
som reise
og taler i
ikke noe
midler til
kollekt op
Hvad j
for venn
salvede t
nød, me
om org
sjon, sa
vet ven
ningela
fornevnt
mål er
redde
mange
ende d
nedleg
Dette
baret
Her

Kat
V
hell
R
«M
Tr
me
ler
re
fo

d
t
u
f
f
CHRISTOPA BRUNDTLAND:
Baneveien 35 b, Bergen.